

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Provinciæ Paraquariæ Societatis Jesv

Techo, Nicolas

Leodii, MDCLXXIII.

Cap. 43. De Nicolao Durando Mastrillo Provinciali.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38528

locus erat eminens, quod Divi Thomæ cœmeterium Barbari ex Majorum traditione idè appellat, quò olim Divus ille Indorum Apostolus, per eas terras transiens, magnam multitudinem post Baptismum ibi sepelisse diceatur. Qui locus, quia magnas opportunitates habebat, & circumvallatus esset multis Ethnicorum pagis, ad fundandam oppidum ab Diastanio, erectâ Cruce, designatus est: & ut mireris Dei opera, ultro tradidère sua nominaii, qui Ruisum sapius ad necem quæsierant; & inter Antropophagos crudelissimi habebantur. Præter quadringentas familias spontaneè se statim novæ fundationi devoventes, toridem alias per sylvas & arduas rupes excursione factâ, idem Diastanius reduxit, constructumque oppidum Divo Thomæ jure bono consecravit. Inter has progressionum felicitates pestis pleraque Guairaniæ nova oppida vastans, Sociis laborandi materiam propè infinitam præbuit. Sed longè major eorum animos afflictabat sollicitudo reputantium, quò tandem vergerent tot latronum cohortes, verentiumque, ne, excusso omni metu, spretaque Sacerdotum reverentiâ, & jam libato Sacro Sanguine, palam Neophytis nostris bellum indicere auderent. Augebat suspiciones novus Paraquariæ Prætor, ex Europa per Brasiliam eo, quo latrones ventitate itinere solebant, recens in Guairaniam invehens, qui quia Societatis rebus infensus erat, lugubrem historiæ materiam præbiturus timebatur.

IN portu Boni-aëris naufragata concordia, & ejus loco emergens discordia, Republicæ capita periculose inter se commisit. Prætor fluminis Argentei honestissimum virum Commissioni Sanctæ Inquisitionis & Bullæ Cruciatæ præpositum in vincula magno cum dedecore trahi jusserat; Episcopus verò, prætenso jure Ecclesiastico ob personæ munia, ad se causam pertinere aiebat: cum non impetraret, imperatâ Clericis suis invasione, vi perfractò carcere, è vinculis hominem educit. Prætor armari cives, tormenta onerari, tympana pullari, & omnia ad vim parari jubet. Episcopus contra lugubri campanarum sono urbem Sacris interdicit, Prætozem fulmine Ecclesiastico terit: urbs factionibus discinditur: & nihil propius erat, quàm ut periret, nisi Societas Episcopum & Prætozem utcumque conciliasset: qui tumultu utrimque sedato, & armorum pœnarumque Ecclesiasticarum minis amotis, lire ad Senatum Regium dejectâ, jus suum deinceps legitime & inter fori claustra procurarunt. Sub finem anni, Mutii Vitellefci Generalis litteræ apertæ sunt, quibus primo loco Joannes Romerus, pro Nicolao Durando Mastrillo in Peruviam revocato, Paraquariæ Provincialis designabatur. Sed quia deponantem ætatem excusabat, secundæ litteræ referatæ sunt, Francisco Valquio Truxilio Provincialatum in casu mortis demandantes. Cujus res antequam scribere aggrediar, pro instituto meo, Nicolaum Durandum Mastrillum, Provinciæ nostræ utilissimum virum, debito obsequio prosequi lubet.

NICOLAUS Durandò Mastrillo patria fuit Nola, Neopolitani regni urbs inclita. Nobilitatem è Mastrillorum stirpe non sine Hispani sanguinis mixtione hausit. Carolus & Gregorius Mastrillos, Societatis nostræ viros, planè illustres partuos, Marcellum verò Xaverium Mastrillum nostri avi Heroem clarissimum nepotem habuit. Centurionis gradum pænè puer adeptus est, ut nempè plurâ ornamenta pro Christo sperneret. Neapoli Societatis tyrocinii & studiorum philosophicorum curriculo emensò, Apostolicorum laborum sitiens, in Peruviam navigavit. Sacerdotio insignitus, ob adeptam linguæ Quichoæ peritiam, per Guamangæ tractum ad Ethnicorum terras obedientiæ alis delatus, multa pro augenda Dei gloria & diu pettulit. Arequipam missus, ad Condesuios Barbarie insignes populos excursione factâ, memorabili illâ cinerum pluvia pænè obrutus fuit. Inde redux Julide Rectorem egit: ubi Aimarram linguam discens gentes illas barbaras, uti Alegambe refert, Apostolico spiritu excoluit. Deinde non interrupto labore Quitensis & Chuquisacensis Collegiorum Rector fuit, donec Alvares de Paz, Peruvix Provincialis, eum in Socium assumeret: quo in munere sexennio posito, anno hujus sæculi decimo-octavo Procurator Romam missus, ita se Murio Vitellefco probavit, ut

Sancti Thomæ cœmeterium.

Franciscus Diastanius oppidum fundat.

Quingentæ familias reducantur.

Pestis.

Belli metus.

CAPUT XXXVII.
In Boni-aëris portu turbatur.

Discordia inter Prætozem & Episcopum oritur.

Ab Societate utcumque sopitur.

CAPUT XXXVIII.
De Nicolao Durando Mastrillo Provinciali.

Ejus parentes.

Pueritia.

Navigatio.

Missiones.

Offici.

Status Pro-
vincia.

Alia Duran-
di officia.

Virtut.

Mort.

cum summis muneribus admovendum (nisi ipse religiosè restitisset) in Europâ retinere voluerit. Post procuracionem Romanam, & aliquamdiu gestum Limensis Collegii rectoratum, legitimis Generalis litteris Paraquariæ Provincialis dictus, ea fecit quæ hæcenus scripsimus. Provinciam capessens, viginti-quinque domos regendas accepit, & quamvis is sedium numerus, abscisso Chilensi regno, & Calchaquinâ valle desertâ, necnon Jaguapuano apud Parancenses, Regum apud Guaicurâos, Iivisensi & Caaroënsi apud Urvaicentes oppidis destructis, ad quindecim reductus fuerit, tamen successori suo unam supra viginti sedes apud Indos, & decem apud Hispanos reliquit. Primus ipse Provincialium aperto novo itinere in Guairaniam penetravit. Post gubernatam Paraquariam bis Provinciæ Peruanæ, & semel Collegio Limensi præfuit: clarissima quovis in magistratu excellentis prudentiæ specimina dedit. Ejus magnificentiæ Lima, Quito & Chuquisaca, templa sua Europæis molibus invidenda debent. Demissi animi modestiam tum maximè prodidit, cum post gesta tot munera Æthiopum curæ se totum tradidit. In adversis fortitudo, in admovendis rerum gerendarum obstaculis magnanimitas, & ne singulas appellem virtutes, omnes in eo fuere gestis muneribus pares. Didacus Boroa, audiente me, asseruit, in eâ opinione se esse, ut existimaret, nullum virum ex Europa in Americam clarioribus dotibus præditum navigasse. Limæ, anno hujus sæculi quinquagesimo tertio, ætatis octogesimo-septimo, in ita Societatis sexagesimo-octavo, totius Peruviæ luctu, cujus ipse amorem & reverentiam planè singularem promeritus fuerat, piè uti vixerat, fati concessit.

